

[Erik Eriksen.]

der hersker en almindelig mistillid. Jeg tror ikke, at den høje regering kan pege på nogen betydende gruppe, som har haft gavn af de sidste 3½ års styre. Industrien udnytter ikke fuldt ud sin kapacitet, landbruget lider under kraftige omkostningsstigninger, alle, der må leve af deres opsparede midler, har måttet indskrænke deres levestandard. Jeg bør også minde om, at regeringen har opgivet at fortsætte liberaliseringen af vor udenrigshandel.

Må jeg her sige, at når jeg nu har prøvet at vurdere situationen, som den var ved årsskiftet, er det for herved at se bort fra størstedelen af de vanskeligheder, som skyldes Suezkonflikten og den kriseagtige udvikling af vor landbrugseksport. Disse to nye problemer er stort set de første, der er kommet til os udefra. Den øvrige del af vore vanskeligheder bærer regeringens eget stempel.

Suezkrisen har skaffet os stigende priser på en række vigtige importvarer. Langt mere alvorligt er dog det pludselige fald i priserne på vore landbrugsvarer. Verden over yder regeringerne tilskud til landbrugsproduktionen, og denne produktion er på kunstig vis sat i vejret. Den er nu næsten 10 pct. større end før krigen, når vi tager befolkningstilvæksten i betragtning, og dette har ført til et prissammenbrud for de danske landbrugsvarer, som ene af alle sælges uden statsstilskud. Vi kan bebrejde andre lande, at de fører en uøkonomisk landbrugspolitik til skade for deres egne forbrugere, men som vilkårene er i dag, må vi regne med, at omverdenen indtil videre vil fortsætte denne kraftige landbrugsbeskyttelse.

Danmarks økonomi er godt på vej ind i en kriseagtig situation, men vanskelighederne er jo ikke nye. For tre fjerdingår siden pegede samordningsudvalget i sin rapport på denne alvorlige situation. Det er imidlertid, som om den socialdemokratiske regering ikke vil erkende nødvendigheden af at imødegå vanskelighederne. Når jeg nu i dag hører det ærede medlem hr. Bundvad angive, hvad hans politik i fremtiden går ud på, spørger jeg, om der blev sagt noget egentlig positivt. Hvis jeg ser på den socialdemokratiske kongresudtalelse, siger heller ikke den noget om den aktuelle

økonomiske situation. Men ligesom man ikke kan tvinge en hest til at drikke, kan man heller ikke tvinge en socialdemokratisk regering til en positiv politik. Regeringen lader i øjeblikket al tale om økonomiske vanskeligheder gå ind ad det ene øre og ud ad det andet. Den højtærede statsminister sagde forleden, for mindre end tre uger siden tror jeg, at regeringen nok kunne være sit arbejde bekendt. Sådan bedømmer altså den højtærede statsminister situationen. Kendsgerningen er imidlertid, at det bliver nødvendigt at føre en politik, der griber om nælden, hvis man skal kunne give løfter om fremtiden. Dette må erkendes. For hver måned vokser problemerne i styrke. Den næste regering vil uanset farve og sammensætning få ekstra byrder at bære. Det bliver derfor dens opgave at formulere en politik, der kan løse vanskelighederne, og grundlaget herfor må naturligvis være en bedømmelse af den nærmeste fremtids udvikling.

Jeg hæfter mig også ved, at regeringen har forholdt sig passiv over for de seneste måneders stigning i forbrug og produktion af forbrugsvarer. Købekraften er på ny stigende i forhold til den varemængde, der er til rådighed. Resultatet har bl. a. vist sig i de sidste måneders stigning i indførselsoverskuddet. Der er i det hele taget al mulig grund til at understrege, at vort økonomiske mellemværende med udlandet er inde i en udvikling, som, hvis den fortsætter, i sommerens løb må få de alvorligste konsekvenser.

De sidste opgørelser over vor vareomsætning med udlandet taler et sprog, der helt umiddelbart kan forstås af alle. Det er en fattig trøst, at der i januar-februar er en stigning i eksporten af industrivarer i forhold til samme måneder i fjor, når importen samtidig er forøget kolossalt. Der er jo slet ikke tale om, at andre indtægter som f. eks. skibsfartens kan udligne det kæmpemæssige underskud på vareomsætningen. Derfor er det, tror jeg, hævet over enhver tvivl, at der i nogen tid har fundet og stadig finder en voldsom kortfristet udenlandsk gældsstiftelse sted, og hvis udviklingen fra februar fortsætter, vil det i løbet af få måneder se meget alvorligt ud med vor valutalikviditet.

Hvad angår vor industrieksport, tyder